

Než v tom, co právě uvedeno, nelze shledati právního pramene, na němž by mohla býti založena příslušnost školské stolice ve smyslu stížností tvrzeném. Dovolánému rozhodnutí min. kultu z r. 1902, vydanému pro konkrétní jednotlivý případ, nemožno přiznati účinku abstraktní právní normy; že by po případě toto konkrétní rozhodnutí bylo dokladem platného práva obyčejového, stížnost ani netvrdí; stejně nemůže v tomto ohledu býti přihlíženo k tvrzenému stanovisku referátu min. škol., které není ani ve stížnosti vystižně uvedeno, tím méně doloženo tak, aby mohlo býti předmětem úvahy nss-u. Jiných důvodů pro svůj právní názor stížnost neuvádí.

Ježto tedy stížnost právního stanoviska napadeného rozhodnutí, opřeného o zákon, účinně nevyvrací, nelze shledati, že by rozhodnutí to bylo s hlediska stížností relevovaného nezákonné.

Č. 11.011.

Živnostenské právo: Předpisu § 44 živn. řádu odporuje, označuje-li se zednický mistr ve firmě jako »zednický mistr s teoretickou zkouškou stavitelskou«.

(Nález ze dne 23. ledna 1934 č. 143.)

Prejudikatura: Boh. A 9277/31, CCCCII/31.

Věc: Rudolf J. v H. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek § 44 živn. ř.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. úřadu v Přerově z 9. června 1931 byla st-li podle ustanovení § 131 lit. b) živn. ř. uložena peněžitá pokuta v částce 50 Kč, v případě nedobytnosti vězení 5 dnů pro přestupek § 44 živn. ř., spáchaný tím, že st-l používá k vnějšímu označení své firmy tabulku: »Rudolf J., zednický mistr se zkouškou teoretickou stavitelskou«; zároveň vysloven zákaz používati zmíněného označení.

V odvolání uvedl st-l, že inkriminované označení odpovídá pravdě, neboť teoretickou zkoušku stavitelskou skutečně složil, a nelze v něm také spatřovati nějaké klamání obecnstva, neboť výslovně označuje st-le jako zednického mistra a nikoliv snad jako stavitele.

Nař. rozhodnutím nebylo tomuto odvolání vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána jeho vlastním doznáním a šetřením četnické stanice. Zákon o stavebních živnostech zná jen živnost »mistra stavitelského« resp. »mistra zednického« atd., kteréžto označení jediné jest vhodným pro příslušnou živnost. Proto i označení, kterého st-l používá, jest nevhodným, neboť vede snadno ku klamání osob třetích.

O stížnosti uvažil nss:

Nss vyslovil v nál. Boh. A 9277/31, opíraje se o usnesení odborného plena Boh. A CCCCII/31 tyto zásady: »Účelem § 44 živn. ř. je, aby každá živnost byla na provozovně a není-li jí, na bytě živnostníkově označena takovým způsobem, aby každý, kdo u toho kterého živnostníka chce uspokojiti svou potřebu nákupu nebo obstarávání prací, mohl

již zevně seznati, zda se obrací na podnikatele k obchodu s dotyčným zbožím, k zhotovení hledaného výrobku neb k obstarávání potřebovaných prací oprávněného. Tím se má poskytnouti zákazníkům příležitost, aby se jednoduchým způsobem informovali o tom, kde najdou živnostníky, kteří podle druhu svého podniku a případně svých odborných znalostí jim vhodně mohou posloužiti. Má-li zevní označení tomuto účelu vyhovovati, musí obsahovati správný údaj o kategorii živnosti, který nesvádí k záměně se živností jinou, podstatně se různící. Požadavkem přiměřeného označení tedy je, aby bylo pravdivým a nesměřovalo k oklamání obecnstva. Proti tomuto požadavku se neprohřešuje označení, které vedle správného pojmenování živnosti obsahuje údaje, naznačující splnění podmínek požadovaných pro nabytí dotyčného živn. oprávnění, tedy při živnosti zednického mistra na př. údaj »koncesovaný«, »úředně zkoušený« a pod.»

Na názorech těchto trvá nss i v daném případě. Při aplikaci názorů těch na daný případ pak uvážil toto:

Zákon o stav. živnostech z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. rozeznává v § 1 různé kategorie těchto živností a to mezi jiným také živnost mistra stavitelského a mistra zednického, určuje v dalším rozsah jejich oprávnění a stanoví v § 9, že uchazeči o koncesi pro některou z živností v § 1 uvedených mají vedle průkazu o vyučení a výcviku v této živnosti složit ještě dotyčnou zkoušku. V min. nař. z 27. prosince 1893 č. 195 ř. z., vydaném na podkladě § 13 cit. zák., jsou pak vyznačeny zkušební předměty uvedených zkoušek pro ony různé kategorie stav. živností.

Obsahuje-li zevní označení živn. provozovny st-logy, který jest mistrem zednickým, i údaj o tom, že složil teoretickou zkoušku stavitelskou, nejde o údaj, který by naznačoval splnění podmínek požadovaných pro nabytí živn. oprávnění mistra zednického, nýbrž o údaj, který nejenom že se živností mistra zednického nemá nic společného, nýbrž naznačuje splnění jedné z podmínek předepsaných pro nabytí živn. oprávnění mistra stavitelského. Vzhledem k tomu nelze shledati, že by poukaz na složení teoretické zkoušky stavitelské byl vhodným označením živnosti mistra zednického, a nelze také dospěti k tomu, že žal. úřad neprávem pokládal za možné, že tímto dodatkem budou třetí osoby klamány o rozsahu živn. oprávnění st-lova, kdyžť zmínka o složení teoretické zkoušky stavitelské u mistra zednického jistě může vyvolati dojem, že týž má větší oprávnění než mistr zednický bez této zkoušky.

Vycházel-li tudíž žal. úřad z toho, že označení st-lem užívané odporuje předpisu § 44 živn. ř. a potvrdil-li proto trestní nález první stolice, není výrok jeho v rozporu se zákonem.

Č. 11.012.

Zdravotnictví: I. * Ani pomocná síla zaměstnaná u zubního lékaře, není-li zubním lékařem nebo ranhojičem ve smyslu §§ 1 a 6 zák. č. 303/20 nebo koncesovaným neb oprávněným zubním technikem ve smyslu § 2 cit. zák. nesmí — a to ani pod dozorem nebo na příkaz svého zaměstnavatele — vykonati žádný úkon, spadající pod pojem